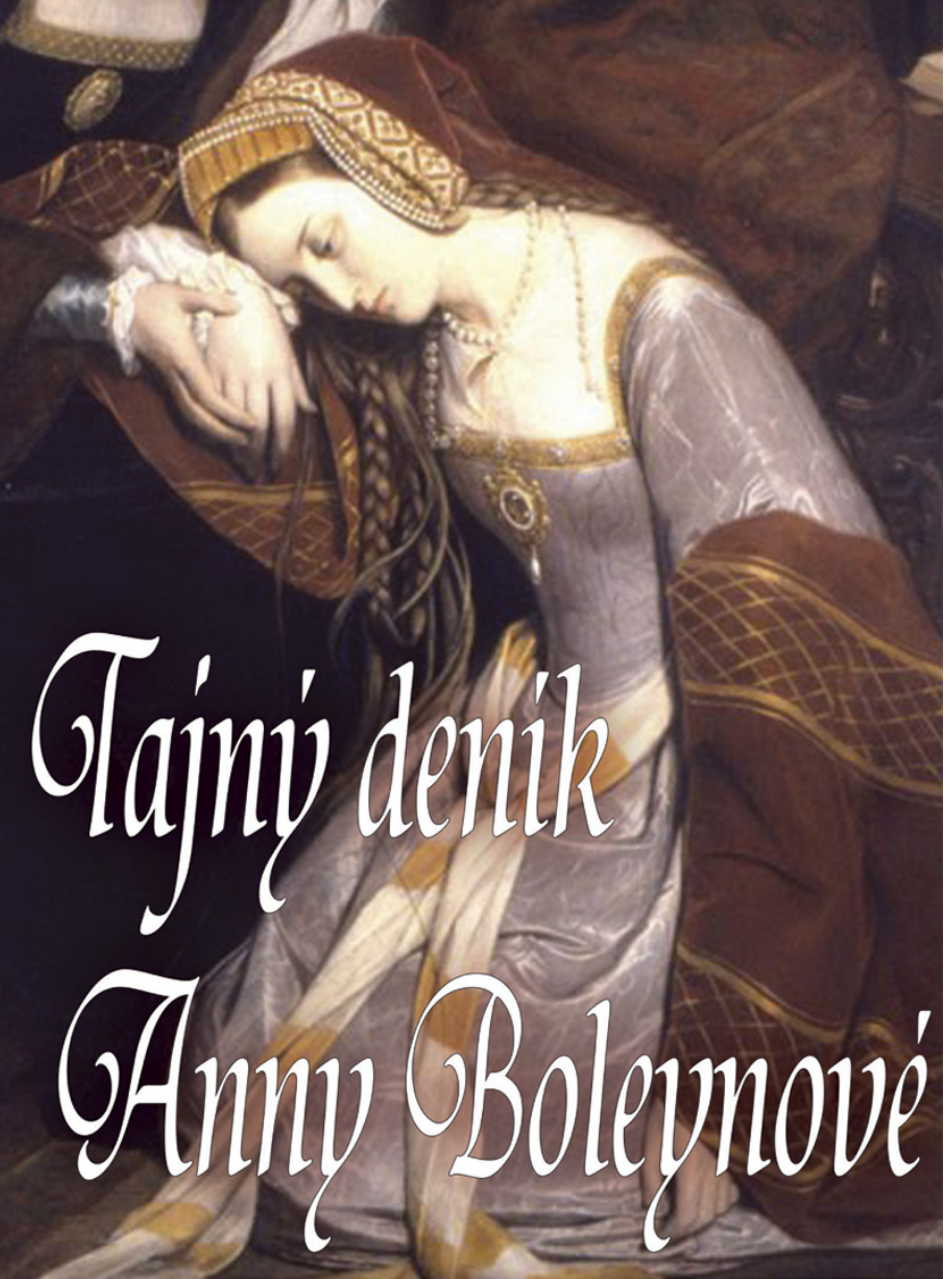

Tajný deník Anny Boleynové

ROBIN MAXWELL

edice

KIO KAN

edice
KLOKAN

Copyright © 1997 by Robin Maxwell
Translation © Blažena Kukulišová, 2001
Copyright © ALPRESS, s. r. o., 2001

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu
THE SECRET DIARY OF ANNE BOLEYN
přeložila Blažena Kukulišová
Redakční úprava Blanka Sýkorová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2001
Vydání druhé, 2012

ISBN 978-80-7543-784-6

Věnováno mé matce

Poděkování

Tato kniha je výsledkem dvaceti pěti let vášnivého zájmu o úžasný svět tudorovské Anglie. Na jeho počátku stály dva romány Norah Loftsové, jejichž prostřednictvím jsem se seznámila se dvěma velkými postavami počátku šestnáctého století, Annou Boleynovou a Kateřinou Aragonskou.

Jakmile můj prvotní zájem přerostl ve vážné odborné zájmy, získala jsem neocenitelné znalosti a pohled do života hrdinek a doby, v níž žily, z biografií Carolly Ericksonové, Marie Louisy Bruceové, Elizabeth Jenkinsové a Paula John-sona. Kniha Svět osvětlovaný pouze ohněm od Williama Manchestera mi byla zdrojem pochopení Luthera a protestantské reformace.

Ze srdce děkuji vydavatelce Jeannette Seaverové za hluboké pochopení mé práce, redaktorce Ann Marloweové za to, že toho o šestnáctém století věděla více než já, a své agentce Kim Witherspoonové za její úsilí, aby tato kniha našla svůj pravý domov.

Osobně jsem zavázána nesmírným vděkem několika dalším lidem. Moje učitelka Deena Metzgerová mi pomohla překlenout obrovský skok od psaní scénářů k napsání románu. Billie Morton, můj drahý přítel a už patnáct let věrný spojenec, mi dal nejen počáteční podnět, abych tuto knihu

napsala, ale také mě ustavičně pronásledoval svou laskavou, avšak sžravě upřímnou kritikou a připomínkami promešká-
ných příležitostí. Moje matka, „kapitánka se lvím srdcem“,
je nejvěrnější a nejoddanější příznivkyní mé spisovatelské
kariéry a zůstává mou největší inspirací.

Svému manželovi, příteli, učiteli a partnerovi Maxu Tho-
masovi jsem zavázána nejhlubším vděkem za jeho lásku
a pochopení. S vytrvalou loajalitou a laskavostí mě podpo-
ruje po stránce fyzické, emocionální, duševní i materiální po
všechny ty roky, co jsme spolu.

Kapitola 1

„Pro rány boží!“ zahromovala Alžběta. „Cožpak mi nedáte ani jeden den pokoj od toho únavného domlouvání? Bolí mě z vás hlava.“

Královnini rádci dokázali jen stěží udržet krok s neobyčejně vysokou a štíhlou ženou, rázující po rozlehlém trávníku Whitehallu ke svému jezdeckému koni.

Její vrchní rádce William Cecil, vážný a spolehlivý muž středních let, se zmítal mezi obdivnými a zoufalými pocity vůči své nové mladé královně, oblečené teď do purpurového jezdeckého úboru, se zlatými vlasy volně rozpuštěnými a vlajícími za ní. Ve svých pětadvaceti letech byla Alžběta z rodu Tudorovců tak umíněná a paličatá, že se to dalo sotva slovy vypovědět. Byla bezstarostná, postrádala vše, co by jen vzdáleně připomínalo sebekázeň, měla mysl ostrou jako břitva a nevymáchaná ústa, nehodící se mezi anglické monarchy. Byl ovšem nucen připustit, že má široký rozhled a úžasný intelekt. Mluvila šesti jazyky tak plynně jako svou mateřštinou a byla právě tak charismatická, jako byl za svého dlouhého a bouřlivého života její otec Jindřich VIII. Jen kdyby, pomyslel si Cecil, jí nedělalo zvrácené potěšení pobuřovat vznešené lordy, které jmenovala svými rádci. Cecil se rozhodl pokoušet znovu její hněv.

„Snažně Vaši Výsost prosím, abyste ještě přemýšlela nad arcivévodou Charlesem. Je to nejlepší partie z celého křesťanského světa, a navíc prý krásný muž s pohlednou tváří.“

„A co je důležitější,“ dodala Alžběta s očividně necudným pohledem, „má pěkná stehna a nohy.“

„Bylo mi řečeno, že když sedí na koni, nejsou jeho shrbená záda znatelná,“ dodal lord Clinton s nadějí, že tím snad přece jen královnu přesvědčí. Ale Alžběta se rázně zastavila a otočila se k družině rádců tak zprudka, že do sebe naráželi jako hráči v nějaké divadelní komedii.

„A mně bylo řečeno, že je to mladá zrůda s obrovskou hlavou! Dobrotivý bože, tak ubohý výběr manželů, co mi předkládáte, mi dává málo chuti změnit manželský stav.“

„Princ Erik je...“

„Obyčejný Švéd,“ dořekla Alžběta.

„Ale je velmi bohatý, Vaše Výsosti, a neobyčejně šlechetný.“

„Jenže co ta směšná a uculující se delegace, která k nám dorazila v karmínových šatech se sametovými odznaky, na nichž bylo srdce probodnuté šípem...?“ Alžběta obrátila oči v sloup. „Žádáte po mně, abych vzala v úvahu francouzského krále, jenž nám ukradl Calais, náš jediný zbývající přístav na pevnině..., a Filipa, osmahlého španělského vdovce po mé královské sestře, který je oddaný a neochvějný katolík?! No tak, pánové, snad by se našlo něco lepšího.“

„Vyhovovali by vám tedy lépe angličtí nápadníci?“

„Angličtí nápadníci?“ Zdálo se, že Alžbětiny oči zvlídňely a v koutcích jejích rudých úst se objevil slabý náznak úsměvu. Otočila se a pokračovala volnějším krokem ke svému urostlému kaštanovému hřebci se zlatě lemovaným sedlem a k vysokému, dobře stavěnému muži se sebevědomým postojem a atletickou grácií, stojícímu vedle něj s uzdou v ruce. Cecil pohlédl na Roberta Dudleyho, královského podkoního, s tichou útrpností. Byl to zajisté Dudley, kdo vyvolal úsměv na královniných rtech a rozvlnil její chůzi malátným pohupováním, když docházela k hřebci.

„Vskutku,“ zavrňela, „mí angličtí nápadníci mi vyhovují lépe.“

Cecil slyšel, jak si rádcové při pohledu na Roberta Dudleyho potichu vyměňují reptavé poznámky. Urážlivé nadbíhání tohoto arogantního šlechtice a královnino ještě skandálnější přijímání jeho pozorností vytvářelo nezdravé klima, které zhoršovalo Alžbětiny šance na ctihodný sňatek doma či v cizině. Neboť Dudley, považovaný mnohými za královnina milence, byl ženatý muž. Cecil odehnal ze své mysli úvahu, že za Alžbětiným rozverným chováním tkví snaha zajistit si, aby se nemusela nikdy vdát a místo toho si mohla v průběhu své vlády udržovat několik milenců, anebo, snad ještě hůře, že se u královny možná projevují vlohy zděděné po matce. Boleynovská krev byla poskvrněna perversitou. Zdálo se, že si všichni – od Alžbětiných královských rádců, vytrvale jí předkládajících výběr vhodných ženichů, přes její učitelku z dětství, jež královnu naléhavě prosila, aby už konečně přišla k rozumu, až k jejím věrným poddaným, kteří jí každým dnem posílali petice – přejí, aby se z důvodu vlastní cti a pro dobro království provdala a předala otěže vlády svému zákonnému manželovi.

Alžběta přistoupila k Dudleymu, jenž se narovnal z hluboké úklony a stál zpřímá a mužně; pevné rysy obličeje a jasný výraz jeho očí nutily dokonce i Cecila připustit, že podkoní je ztělesněním mužné ušlechtilosti. Dudley upřeně pohlédl na královnu. Aniž by si všímala nesouhlasných pohledů svých rádců, Alžběta se natáhla, s bezstarostnou důvěrností políbila Dudleyho na tvář a přejela dlouhými bílými prsty po jeho obličeji, pomalu hladíc výraznou linii jeho čelisti a brady, a na závěr ho lehce pošimrala v prohlubni na krku.

„Jak se daří mému skvělému hřebci?“ otázala se s potlačovaným úsměvem. Snad to bylo způsobeno rozčileným ržáním a frkáním, které se za ní ozývalo, že zvučně poplácala svalnatý bok hnědáka, čímž poskytla svým ohromeným rádcům vzdálenou a útěšnou možnost myslet si, že královnina poznámka nebyla až tak vulgární, jak měli podezření.

Obrátila se k Cecilovi a udělila rádcům hřejivý a laškovný úsměv. „Mojí drazí rádcové, Clintone, Arundeli a Northe, velmi si cením vašich dobrotivých rad a беру si je k srdci.“ Dovolila Robertu Dudleymu, aby jí pomohl na hřbet koně, usadila se vzpřímeně a vznešeně v sedle a shlédla znovu dolů na muže. „Zvolit si manžela a krále není snadné a vyžaduje to mnoho přemýšlení. Odpusťte tedy ubohé slabé ženě, že se zdráhá zavázat. Avšak jedno vám slibuji. Až dospěju k rozhodnutí, budete určitě první, kdo se to dozví. Hezký den, pánové.“

Rychle pobídl koně a ten se rozběhl. Dudley se s posměšnou důstojností uklonil rádcům, vyhoupl se do sedla a vyrazil za královnou, vzdalující se rychlým cvałem.

Cecil a ostatní posmutnění rádci se otočili, a aniž pohlédli jeden druhému do očí, vraceli se ustaraně pomalou chůzí do královského paláce.

Bylo už pozdní odpoledne, když se první sluneční paprsky prodraly zataženou oblohou a dopadly přes okna chaty jako zlatý pás na Alžbětina perletově bílá obnažená ňadra. Dudley, opřený o loket těsně vedle ní, přejížděl zvolna mezi drobnými, hedvábně hebkými hrbolky svou něžnou rukou se zdrsnělou kůží. Otřel se o růžovou bradavku a ta se pod jeho dotekem pohnula. Z úst, jejichž namalované rty teď byly dočista slíbány, se vydral nečekaný vzdech. Její oči se pod víčky zachvěly a pomalu otevřely.

Alžběta a Dudley se projížděli hodnou chvíli po zelených dubnových polích a nakonec dojeli ke královské lovecké chatě, hrubému a malému dřevěnému domku při kraji Dunctonova lesíku. Dvojice vešla rozesmátá dovnitř, bez dechu po velmi namáhavé jízdě a s krví divoce proudící v celém těle, a padla si do vášnivého objetí s polibky a dalšími důvěrnostmi, jichž v průběhu předchozích měsíců neustále přibývalo.

„Chováš se troufale ke své královně, má lásko,“ zamumlala Alžběta se sotva postřehnutelnou příkrostí.

Dudley její slova zvážil, sebral v sobě odvahu a odvětil: „Mám v úmyslu jít ještě dál, Výsosti.“

Její dlouhý a upřený pohled měl rozhodně vyvolat váhání, avšak Dudley byl natolik vzrušený, že na to téměř nedbal. Alžbětiny rukávce a korzet spočívaly rozhalené kolem jejího štíhlounkého pasu, ale sukně a spodničky sametového jezdeckého úboru byly na jejích bocích a nohou stále ještě nedotčené, i když byly zmačkané a zplihlé po odpoledni plném horoucích objetí.

Jeho ruka polaskala Alžbětin vosí pas a horkou, vlhkou rýhu zad. Vsunul prsty o něco níž pod krajkovou spodničku, nahnátl hebkou prohlubeň mezi jejími hýžděmi a prudce přitiskl její boky ke svým. Když se potěšeně zajíkla a zalapala po dechu, odvážil se vsunout ruku opatrně dál pod rozvolněné sukně a nahnatat kopeček jejího ochlupení.

„Robine, přestaň.“

Na její rozkaz odpověděl vášnivým polibkem, při němž jí zakryl ústa. Podvolila se mu, ale bez vroucnosti. Odvrátila obličej.

„Teď mi neříkej, ať přestanu, Alžběto.“

„Ano, přestaň, říkám ti, přestaň!“ Její hlas se změnil, ztratil svou hedvábnou měkkost. Vláčnost jejího těla vystřídala dřevěná ztuhlost. Dudleyho obličej zalil bezmocný ruměnec. Vytáhl zdráhavě ruku z královniných nařasených sukní.

Když se namáhavě snažil ovládnout se, Alžběta si prohlížela jeho krásný obličej. Neskrývaná touha po jejím těle, kterou milovala a již se obávala, po jejím rozkazu ustoupila náhlé zlosti a posléze něčemu jinému, co se dalo rozpoznat obtížněji. Byl to její poddaný. V jeho očích se zračil zmatek z tohoto zvláštního postavení. Věděl, že je to jediná žena v Anglii, která má moc takto velet mužů. Tato triumfující síla byla něčím novým, jelikož její korunovace proběhla teprve před třemi měsíci, a Robert Dudley byl jejím dobrým příte-

lem už od raného dětství. Poté co se stala královnou, nabyly jeho oddané city ještě více na vroucnosti, která jí připadala zcela neodolatelná. S velkou okázalostí ho jmenovala královským podkoním a on jel v korunovačním průvodu pyšně za ní tak, že to viděl celý svět. Většina lidí se domnívala, že už mezi nimi došlo k nejintimnějšímu sblížení. To mu však Alžběta stále ještě odpírala.

„Robine, lásko...“ Pohládila jeho horkou, vlhkou tvář.

„Neříkej mi lásko,“ odvětil podmračeně.

„Budu ti říkat, jak budu chtít,“ odsekla břitce. Světla už rychle ubývalo a oba věděli, že jejich vzácná společná chvíle brzy skončí. Alžběta se posadila, oblékla si zpátky korzet a začala zápolit s četnými knoflíčky. „Pojď, pomoz mi s tím.“ Škádli ho koketním úsměvem, a přestože byl popuzený, byl tou křehkou dívkou jako vždy zcela okouzlen. Jeho nemotorné prsty provlékaly perleťové knoflíčky saténovými oušky. Pak jeho prsty úmyslně sklouzly a ruka se otřela o řadro, schované v korzetu.

„Tví rádcové jsou strachem celí bez sebe,“ prohlásil. „Myslí si, že máš v úmyslu vzít si mě a udělat ze mě krále.“ Posadil se a přitáhl blíž košili a vestu, ale do očí se jí nepodíval.

„A co prosím bychom asi udělali s tvou dobrou a věrnou ženuškou?“

„S mou ženou? Já mám ženu?“ zažertoval.

Stoupla si před něj a přiměla ho, aby jí pohlédl do očí. „Kdybychom byli ty a já manželé, zapomněl bys i na mě tak snadno?“

Viděl, že udělal chybu nejen tím, že zlehčoval své vlastní manželství bez lásky, ale také tím, že jí připomněl chladnokrevnost, s níž její otec zavrhoval své manželky včetně Alžbětiny matky. Ale tato dívka, jeho královna, jeho láska Alžběta, ho svou vrtkavostí doháněla k šílenství. Někdy se mu otevírala jako květina slunečnímu svitu, smála se, laškovala a spřádala šibalské plány téměř tak, jak to dělávali v dětství. Tenkrát bývali jako omámení, radostí celí bez sebe

ve společnosti toho druhého. Dokonce zvažovala, že se za něj provdá. Občas po něm chtěla, aby se choval jako silnější, aby jí vládl a byl její pán. Pak se její nálada s rychlostí letní bouřky proměnila a zdrsněla, dobírala si ho pro bezvýznamnost a pohrávala si s ním jako s šachovou figurkou.

„Mám příliš mnoho nápadníků, Robine – prince, krále a císaře –, než abych pomýšlela na sňatek s tebou.“ Řekla to uštěpačně, ale vycítil, že se obměkčuje. Sledoval její pohyby, když si oblékala sametový kabátek, když do něj vklouzla s maličko svěšenými rameny a s nezaostřeným pohledem v očích, čelo zachmuřené a napjaté. Ve snaze přivést ji zpátky k vlídnosti se napřímil a stoupl si vedle ní tak, že čněl vysoko nad ní. Promluvil na ni sladkým hlasem a naklonil její hlavu tak, aby směřovala k jeho.

„Nemyslíš, že máš své vlastní věrné poddané na to, aby ti dali dědice anglického trůnu?“

„Dědice?“ V očích se jí hněvivě zablesklo. „Dědice, Robine? O to tady jde? Ne o lásku, nýbrž o královského potomka? Král Robert, otec mnoha synů, vznešený vládce Anglie, a ach ano, abychom nezapomněli, manžel Alžběty.“

„Překrucuješ moje slova, nesprávně sis to vyložila!“ zvolal.

Zase zvolil špatně a dopustil se chyby. Alžběta prošla po podlaze z hrubých prken a s nachovým obličejem zamířila ke dveřím chaty. Její nástup na trůn byl pochmurnou cestou, lemovanou mrtvými. Robin Dudley byl její láska, ne její pán. Mluvit o dědicích v tak sladkých okamžicích bylo nemístné. Otevřela dveře, ale Dudley je rázně přibouchl.

„Nech mě vyjít.“

„Ne, Alžběto.“

„Nařizuji ti to!“ zahřímala.

Dudley viděl, jak pod pergamenovou kůží na Alžbětiných klenutých spáncích pulzují fialové žíly. Viděl, že má na krájkou pláč. Klesl před ní na kolena.

„Vaše Veličenstvo...“ Chvíli nedokázal pokračovat; jeho rozumně uvažující mysl zaplavil strašný příval emocí. Prosebně k ní pozvedl paže a objal ji v pase. I přes četné vrstvy látky a kostice korzetu cítil, jak se chvěje. „Ach, odpusťte mi, prosím.“

„Robine, vstaň... Neměla jsem v úmyslu tě...“

„Ne, ne, nechte mě mluvit.“ Ačkoliv měl hlavu skloněnou, mluvil tak náruživě, že bylo každé jeho slovo zřetelné a jasně slyšitelné. „Znal jsem vás jako dítě, Alžběto. Narozená jako královská princezna a pak odvržená jako levoboček otcem, který chtěl pouze syny. Vyhnaná ode dvora k životu v ústraní a chudobě. Trpěla jste bez jeho péče. Ale já jsem v té školní třídě, kam mě můj otec posílal, našel klenot. Oslnivou mysl, vřelou duši a hezounký obličej, bledý jako yorkshirská růže. Už tenkrát jsem vás miloval. Byli jsme bratr a sestra, přátelé, spolužáci. Smáli jsme se spolu a plakali a občas si také pomáhali, že je to tak?“

Dudley nezvedl hlavu, aby si poslechl odpověď, ale věděl, že Alžběta jeho slova vyslechla. Při vzpomínce na dětství a staré časy se přestala třást a její dech se zpomalil a zklidnil.

„Ta křehká, líbezná dívenka přežila vládu a smrt svého chorého bratra, krvavou vládu své sestry... a stala se královnou Alžbětou. Ta dívka je pryč, ale z mé mysli nezmizela sestra, přítelkyně, družka z dětských her. Zůstává. Nyní však cítím nenasytnou vášeň po ženském těle. Vytváří se tím hluboké a strašné pouto mezi námi dvěma. Je pravda, že jsem podle zákona ženatý s Amy Dudleyovou. Ale s vámi jsem oddán srdcem, duší a myslí.“

„Robine...“ Alžbětin hlas byl tichý, ale on ji umlčel pohledem očí, které se pevně upíraly do jejích.

„Nechte mě to dořici. Jsem zcela váš – poddaný, vazal, poslušný služebník. Kdybyste mě měla za manžela, pořád ještě byste mi rozkazovala a já bych dosáhl ráje na zemi. Když si vyberete jiného chotě kvůli spojenectví, pochopím to a budu

vám sloužit. Když si vyberete jiného muže z lásky..., jedna moje část bude chřadnout a skomírat. Ale teď mě poslouchejte, Výsosti. Ať už se rozhodnete naložit se mnou jakkoliv, budu vás vždycky milovat tak, jako když jsem vás spatřil poprvé, a budu bojovat a třeba i zemřu, nechám se roztrhat na kusy, abych zachránil tuto zemi a vaše právo vládnout jí tak, jak si budete přát.“

Dudley si bez varování roztrhl košili a kazajku a obnažil svou hrud'. Lesklý kov dýky se zableskl a řízl.

„Proboha, Robine!“ Alžběta v pláči klesla na kolena a přitiskla prsty k ráně, aby zastavila proud krve. „Nenechala bych tě zemřít pro mne. Chci, abys pro mne žil..., miloval mě. Miluj mě, teď.“

Robin Dudley nemohl jinak než svou královnu poslechnout.

Byla už tma, když s klapáním kopyt projeli branami whitehallského paláce a zastavili své zpěněné koně před vstupním portálem, ozářeným pochodněmi. Strážé a sluhové se postavili do pozoru, ale sklopili zrak, když Dudley pomáhal Alžbětě dolů z koně a jejich těla se k sobě na chvíli přimkla, než se její nohy dotkly země. Měla na sobě jeho dlouhý plášť, do něhož ji ochrannitelsky zabalil. Věděla, že její lidé je zpod sklopených víček pozorují, a v náhlé snaze o dekorum formálně podala svému královskému podkonímu ruku. Uchopil její prsty a s kolenem opřeným o zem je políbil.

„Výsosti, jsem vám vždy k službám.“

Natáhla ruku a dotkla se jeho ramene, pak se otočila a rychle prošla kolem mužů střežících široký vchod do paláce. Prokráčela kolem kolbiště a přes galerii vedoucí do královských komnat. Chodba, osvětlená pochodněmi, vypadala strašidelně, avšak Alžběta se v ní necítila ani trochu sama, protože její hrdou chůzi sledovaly oči jejích předků z rodu Yorků a Tudorovců. Pokaždé přitom cítila tíhu rodové

posloupnosti a autority, která jako by v pravý čas prostoupila její tenkou alabastrovou pokožkou a dodala pádnosti jejímu nároku na anglický trůn.

Než vyšla po zadním schodišti do svých komnat, sundala jednou rukou ze zdi pochodeň, aby si jí svítila na cestu, a druhou rukou si vykasala sukně nad kotníky, protože hrubé kamenné schody bývaly zrádné i za denního světla. Cesta byla úzká a tmavá a pochodeň vrhala na zdi podivné stíny. Do Alžbětina nosu vnikal zápach vlhkosti a stále ještě cítila Robinovu blízkost. Náhle se v duchu přenesla do doby před necelými pěti lety, kdy pokradmu scházela pozdě v noci po jiném zatuchlém a temném schodišti a v ruce svírala ne pochodeň, ale jedinou svíci ve strachu, aby při té nebezpečné a tajné akci nebyla přistižena.

Byla vězněm v obávaném londýnském Toweru, obviněná nevlastní sestrou Marií, v té době královnou, ze spiknutí proti koruně. Vyděšená a slabá, protože jen nedlouho předtím churavěla, trávila Alžběta dlouhé dny svého uvěznění studiem a překládáním milovaných řeckých textů. Po pravdě řečeno, ty úkoly, které si sama ukládala, nedokázaly odvrátit její myšlenky od krutého strachu z předčasné smrti. To strašné místo už vidělo příliš mnoho poprav. Před sedmnácti lety tam zemřela její vlastní matka a o něco později tu přišla o život také otcova pátá manželka, její sestřenice Kateřina Howardová. Teprve před několika měsíci usekli na tower-ském popravišti hlavu její další sestřence, jen šestnáctileté Janě Greyové; byla královnou pouhých devět krátkých dní. Alžběta se zachvěla při vzpomínce na čísi poznámku o tom, jak z jejího krku vyteklo tolik krve, že by to nikdo v tom drobném těle nečekal.

Alžběta scházela opatrně po schodech beauchampské věže, zakrývajíc svíčku dlaní druhé ruky tak, aby bylo světlo co nejslabší. Věděla, že kdyby ji tu přistihli, nedopadlo by to s ní dobře, a ještě hůř by to odnesla její laskavá dozorkyně, která se slitovala nad křehkou dívkou, na niž měla do-

hlížet. Nebo, jak si Alžběta cynicky pomyslela, v ní možná neviděla zrádkyni, nýbrž dceru dobrého krále Jindřicha a budoucí královnu, která jednou usedne na trůn a vzpomene si na dobrotu své někdejší žalárnice. Tak či onak přivřela ve správnou chvíli oči a Alžběta tedy poprvé po více než dvou měsících zakusila radostnou volnost bez dohledu dozorců.

V polovině cesty dolů po věžním schodišti se zarazila, když zaslechla někde v dálce žalostné tiché sténání. Chvilí si pomyslela, že se jí to snad jen zdálo – zadoufala, že se jí to jenom zdálo – neboť to byl strašný zvuk vydávaný člověkem, jehož existence byla jedním dlouhým utrpením. Mnozí vězňové neměli takové štěstí jako ona, byli zavření v tmavých a studených celách bez oken, za postel jim sloužila jen zatuhlá otep slámy, klouby měli rozbolavělé a kůži rozpraskanou a pokousanou od dotěrného hmyzu.

„Dobrotivý bože,“ říkala si Alžběta znovu a znovu, snažíc se vypudit ten zvuk z uší.

Ve chvíli, kdy došla do druhého mezipatra, se náhle ze tmy vymrštila ruka a pevně ji uchopila kolem zápěstí. Zalapala po dechu a otočila se. Spatřila Robina Dudleyho, jehož smělá pohledná tvář rozjasňovala šero věžního schodiště.

„Alžběto, díky bohu!“

S hlasitým povzdechem, neboť žádná slova nemohla vyjádřit hlubokou úlevu ani silný nápor lásky, kterou cítila k dávnému příteli, klesla ztěžka na Robinovu rozložitou hrud' a jeho silné paže objaly její chvějící se tělo. Horké slzy, jež se jí vyhrnuly z očí, zmáčely jeho plášť. Otřásala se vzlyky. Pevně ji držel a ve spěchu s ní šeptem promlouval. Oba věděli, že tyto ukradené chvíle až příliš brzy skončí.

„Zacházejí s tebou dobře?“ tázal se.

„Docela dobře.“ Popotáhla a konečně se uklidnila. „A s tebou?“ Pohlédla na něj v třepotavém světle svíce. „Robine, jsi tak hubený.“ Dotkla se jeho propadlé tváře.

„Jídlo, které mi nosí, je slušné, ale v posledních týdnech jsem trpěl průjemem.“ Neřekl to, ale Alžběta se dohadovala,

že ty nevolnosti způsobila nedávná poprava jeho otce a staršího bratra.

„Je mi tolik líto, co se stalo tvému otci a Johnovi. Jak se daří ostatním?“

„Mí bratři jsou v pořádku. Vězení není tak strašné, když v něm trávíš čas ve společnosti rodiny. Mě ale vězní o samotě, mám vlastní celu v patře pod nimi.“

Dudleyovi byli uvězněni za podíl na nešťastném a arogantním intrikování svého otce ve snaze dosadit na trůn Janu Greyovou, aby byl jeho syn Guildford, Janin manžel, korunovaným králem.

„Možná,“ uvažovala Alžběta nahlas, „že to, jak jsi ty jediný ze všech bratrů prohlásil Janu královnou, rozlítlo Marii natolik, že tě uvěznili v izolaci.“

„Na tom nezáleží,“ prohlásil Dudley, zdráhavě uvolnil Alžbětu ze svého objetí a přidržel si ji na délku paží. „Pověz mi, jak se daří tobě. Jestli byl někdo uvězněn nespravedlivě, jsi to ty.“

Měl pravdu. Její uvěznění bylo důsledkem vzpoury mladého Thomase Wyatta, který využil Dudleyova povstání k tomu, aby se postavil proti Mariinu zasnoubení s cizincem, španělským princem Filipem.

„Není však snadné pochopit, že mohla Marie uvěřit mé spoluvině, Robine? Výslovným cílem toho spiknutí bylo svrhnout ji z trůnu a dosadit tam mne.“

„Proč si to nenechá vysvětlit od své rozumné sestry?“

„Psala jsem dopisy, prosila o audience, ale nedostala jsem nikdy odpověď či svolení. Ten proradný Španěl de Quandra mě odjakživa nenáviděl. Otravuje její mysl proti mně. Ale nikdy nenajdou řádný důkaz o mé účasti na plánech ubohého Wyatta.“

„Kdo potřebuje řádné důkazy?“ zamumlal Robin zasmušile. „Je mnohem pravděpodobnější, že zemřeme kvůli lživé výpovědi nepřítelů než na základě pravdivého obvinění.“

Z útrob kamenné věznice se znovu ozvalo tiché sténání a rozléhalo se po tmavém schodišti, jako by chtělo dvěma mladým vězňům připomenout jejich vlastní osud. Z cupitání krys, které jim pobíhaly kolem nohou, se chvěli odporem.

Alžbětu náhle zachvátila nevýslovná hrůza. „Neměli bychom zhasnout světlo? Kdyby nás tady chytily, byl by to náš konec.“

Dudley na ni vrhl zoufalý pohled a potom svíčku sfoukl. Zahalila je tma jako nějaký černý sametový závoj, který však paradoxně netlumil, ale spíš ještě zesiloval každický zvuk. Dokonce jejich dech zněl tak hlasitě, že by je mohl prozradit, proto se k sobě znovu přitiskli.

Alžběta si v tu chvíli silně uvědomovala blízkost Robinova těla, vlhkého tepla jeho dechu na své líci, ruky, která se jí ovinula kolem pasu a spojila je jako květy na jednom stonku. Lechtivé napětí mezi stehny, které přitom pocítila, v ní vyvolalo silný úlek a po jejím obličejí se rozlil ruměnc tak horký, že se až bála, zda Robin ve tmě neuvidí, jak žhne. Okamžitě to v ní probudilo pocit studu a viny. „Jak se má Amy?“ vyhrkla.

Připadalo jí, že se Robinovo sevření kolem pasu na chvíli uvolnilo, jako by otázka po jeho mladé ženě vzbudila vinu i v něm. Když ale odpověděl, jeho hlas byl pevný.

„Před čtrnácti dny dovolili jí a manželkám mých bratrů, aby nás navštívily. Bojí se o můj život a...“, odmlčel se, jako by ho napadla myšlenka, kterou se zdráhal vyslovit, „moc se jí po mně stýská.“

Alžběta byla vděčná za naprostou tmu, v níž její přítel nemohl vidět citové rozrušení, které se jí zajisté vrývalo do obličeje. Žárlím, řekla sama sobě nevěřicně. Žárlím na Amy Dudleyovou!

„Alžběto,“ slyšela Robinovo šeptání. „Alžběto, připadám si jak zrádce, když to říkám, ale kromě úlevy z toho, že jsem spatřil přátelskou tvář, a vděčnosti za jídlo a dárky, které mi Amy přinesla, mne její přítomnost moc nedojala. Netroufl

jsem si přiznat, že na ni zřídka kdy myslím a stejně málo se trápím. A jen stěží jsem se dokázal přimět k tomu..., abych se s ní pomiloval.“

Alžběta hned nedokázala najít odpověď na Dudleyho šokující přiznání, neboť pocítila úlevu a zvláštní radost z jeho utrápeného doznání. Vzpomněla si, jak teprve před třemi lety byla na jaře svědkem svatby Robina a Amy. Jak se ta dvojice v sobě zhlížela a jak moc jim to spolu slušelo. Tenkrát cítila jen štěstí za svého společníka z dětství, ačkoliv si nyní vybavila tu krátkou, ale prudkou bolest, která jí projela, když viděla, jak Robin líbá svou hezkou mladou nevěstu. Byla to už tehdy žárlivost, zauvažovala, stále ještě hledajíc správná slova, jimiž by Robina utěšila.

„Možná je příčinou nedostatku touhy nezdravý účinek, který vyvolává zajetí ve tvém těle a mysli,“ nadnesla s předstíranou jistotou, že té myšlence věří.

„Proč pak tedy,“ otázal se Robin, který stiskl pevněji Alžbětin pas a přitiskl si ji k sobě tak blízko, že jejich těla vzájemně splynula v rozechvělém objetí, „sním ustavičně o tobě, vidím v duchu před očima tvoji tvář, netoužím po ničem jiném než po zvuku tvého sladkého hlasu, který by ukonejšil mou duši? A proč, Alžběto, chci, aby ve tmě leželo vedle mne tvoje tělo?“

Když mluvil, cítila Alžběta, že přestala dýchat v obavách, aby slabé ševlení jejího dechu nezastřelo zvuk jediného z Robinových drahocenných slov. Pozvedla obličej a navzdory hluboké tmě jí nedělalo potíže nalézt svými rty jeho hladové. Tak tam stáli a veškerá bolest, strach a vina byly zapomenuty, když se k sobě choulili v náručí, dokud se s prvním slabým paprskem ranního světla neozval shora vydešený hlas její žalářnice.

Nyní, ve svém paláci Whitehallu, došla Alžběta k tmavému bludišti soukromých komnat a předpokojů, kde u každých dveří do jejího velkého, poradního a přijímacího pokoje stáli dva ozbrojení strážci. Proběhla jako vítr dveřmi do své lož-